

Райко Жинзифов

Жалба

Как тежко, другари, как тежко
во тая далечна чужбина,
кога младо, зелено, крехко
овенуват в ранна година.

Как цвете ся сушит в градина,
где бистра вода не извира,
так младо во тая чуждина
без време ся сушит, умира.

Как жежки, другари, как жежки
от очи си слъзи проливат,
душа му дробат мисли тежки
и клето сърдце ся убиват.

То твърдо, то тежко, как камен
ла сърце, на душа му стават,
то горит как дърво во пламен,
роса ни ветер прохлада не дават.

Какви сет тие години тежки,
какви сет дни чърни, дни клетки,
какви сет у, него погрешки,
че съдни сет мъки проклети!

Защо, другари, совест го биет,
безсонница душа му кършит,
все мислит, все думат, не спие,
а ден и ноц работа вършит?

За то, че все чуждо пред него,
хлеб и сол, и дреха, и риза,
и скорни, все, що ет на него,
на негово, чуждо излиза.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7367>]